

i 1971 skulle betragtes som hidrørende fra en stat eller et territorium, der var associeret med EØF, og derfor ikke skulle indrømmes toldfrihed i medlemsstaterne.

Lecourt	Sørensen	Monaco
Mertens de Wilmars	Pescatore	ÓDálaigh
		Mackenzie Stuart

Således afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 11. december 1973.

A. Van Houtte

Justitssekretær

R. Lecourt

Præsident

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT A. TRABUCCHI FREMSAT DEN 27. NOVEMBER 1973 ¹

Høje Ret,

Det svar, Domstolen vil give på det spørgsmål, som er blevet forelagt den af Finanzgericht Berlin vedrørende problemet, om den præferenceordning, som gælder for indførsel af varer fra de afrikanske stater og Madagascar i henhold til associeringsoverenskomsten af 29. juni 1969 mellem Fællesskabet og disse stater, finder anvendelse på indførsel af kaffe fra Guinea til forbundsrepublikken Tyskland i året 1971, vil uundgåeligt have politiske virkninger. Da imidlertid Finanzgerichts fortolkningsspørgsmål er stillet i meget klare ord, må man udelukke, at et tilfælde som det foreliggende overlader fortolkeren et spillerum, som giver mulighed for hensigtsmæssighedsbetragtninger. Det tilkommer ikke os på dette sted at opklare den tvivl, som kan bestå med hensyn til den nøjagtige retli-

ge beskrivelse af den situation, som republikken Guinea befinder sig i over for Fællesskabet.

Vor opgave er mere beskeden. De mulige løsninger på det mere generelle problem, i hvilken stilling Guinea for øjeblikket befinder sig med hensyn til sine forbindelser til Fællesskabet, vil under ingen omstændigheder kunne aflæses af det svar, som må gives på den tyske dommers spørgsmål vedrørende importafgifterne: et svar, der vil blive klart og utvedtydigt.

I henhold til EØF-traktatens artikel 131 er medlemsstaterne blevet enige om at associere de ikke-europæiske lande og territorier, der opretholder særlige forbindelser med visse medlemsstater, med Fællesskabet. I henhold til artikel 227, stk. 3 er disse oversøiske lande og territorier, som ved afslutningen af Traktaten

1 — Oversat fra italiensk.

befandt sig i et afhængighedsforhold til den ene eller den anden medlemsstat, opregnet i den liste, som udgør Traktatens bilag IV. På denne liste blev under overskriften »Fransk Vestafrika« også Guinea optaget. Kort efter EØF-traktatens ikrafttræden den 2. oktober 1958 opnåede Fransk Guinea uafhængighed, og således opstod republikken Guinea. I løbet af de derpå følgende 2 år blev 18 andre lande og territorier uafhængige.

Mens alle disse nye stater fra 1963 afsluttede associeringsoverenskomster med Det europæiske økonomiske Fællesskab, har republikken Guinea lige til det tidspunkt, som er afgørende for den foreliggende sag, ikke deltaget på nogen måde i aftaler eller forhandlinger med Fællesskabet.

Den juridiske forudsætning for den associeringsforbindelse, som blev skabt mellem på den ene side de oversøiske lande og territorier og på den anden side Fællesskabet alene ved medlemsstaternes vilje, var disse landes og territoriers afhængighedsforhold til en medlemsstat. Med opnåelsen af uafhængigheden indtrådte en fundamental ændring, der i sig selv begrunder om ikke ligefrem berettiger en automatisk ophævelse af de associeringsforbindelser, som var kommet i stand på grundlag af nu manglende højhedsrettigheder, men derimod en suspension af disse forbindelser, indtil der blev taget stilling hertil af begge de berørte parter, dvs. den nye stat og Fællesskabet.

Dette måtte også gælde, når man ikke blot i henhold til bilaterale tiltrædelseserklæringer ville forbeholde de nye stater en mulighed for, men ville give dem et egentligt retskrav på stadig at måtte betragte sig som associerede med Fællesskabet på grundlag af den ordning, som gjaldt for dem, da de tilhørte de oversøiske lande og territorier.

Som bekendt havde Fællesskabet erklæret sig beredt til i forholdet til de nye stater, som måtte ønske det, foreløbig at bibeholde den ordning, der var gældende for de oversøiske landes territorier, indtil en ny ordning kunne fastlægges traktatligt; dette skete i forholdet til de

18 afrikanske stater og Madagascar, som senere med Fællesskabet afsluttede Yaoundé-konventionen af 20. juli 1963.

Ud fra det synspunkt, at republikken Guinea ikke var deltager i denne aftale og de forudgående forhandlinger og på ingen måde har udnyttet den foreløbig bibeholdte associeringsordning gældende for de nye uafhængige stater, som allerede tidligere havde været omfattet af ordningen for de oversøiske lande og territorier, måtte man altså slutte, at den tidligere for Guinea som oversøisk land eller territorium bestående associeringsforbindelse er ophørt eller i det mindste stillet i bero fra tidspunktet for uafhængigheden.

Faktisk består der ingen tvivl om, at den nye stats negative indstilling eller manglende vilje til fortsættelse af associeringsforbindelsen med Fællesskabet må anses for afgørende for denne forbindelses afbrydelse eller i det mindste suspensionen af den hertil knyttede ordning. En sådan vilje kan, selv om den ikke udtrykkelig tilkendegives, fremgå entydigt af statens holdning set i sammenhæng med de internationale forbindelser, som udgår fra Fællesskabet. Her består der en væsentlig modsætning mellem på den ene side den holdning, der er karakteriseret ved aktivt samarbejde med Fællesskabet, og som flertallet af de i bilag IV opregnede stater har indtaget efter opnåelsen af uafhængighed, og på den anden side republikken Guineas holden sig udenfor enhver forbindelse med Fællesskabet, i det mindste indtil det tidspunkt, som det her kommer an på.

Det generelle krav om retssikkerhed synes at udelukke, at en tilstand af uvished med hensyn til fortsættelsen af den nævnte associering kan opretholdes i 15 år (det er den tid, der er gået, siden Guinea blev uafhængigt). Mens størstedelen af de andre stater, som i løbet af få år efter EØF-traktatens ikrafttræden opnåede uafhængighed, tilkendegav deres vilje til at fortsætte den tidligere associeringsordning, endnu inden de sluttede egentlige associeringsaftaler med Fællesskabet, er det — på grund af republikken Guineas

undladelse af inden for en rimelig tid, blot indirekte, at give udtryk for mangel på en positiv vilje til at bekræfte eller forny associeringsforbindelsen, hvilket stiltiende kunne være fremgået af en simpel gennemførelsesforanstaltning inden for rammerne af det oprindelige associeringssystem for de oversøiske lande og territorier — udelukket at betragte republikken Guinea som fortsat associeret med Fællesskabet indtil 1971 på grundlag af den ordning, som er oprettet i henhold til Traktatens artikel 131 og den i artikel 136 nævnte gennemførelseskonvention. I øvrigt var denne første konvention til virkeliggørelse af det i Traktaten omhandlede associeringssystem for de oversøiske lande og territorier kun blevet afsluttet for et tidsrum af 5 år. Ved Rådets beslutning af 25. februar 1964 (GU af 11. juni 1964, s. 1472) erstattedes det deri fastlagte associeringssystem derfor med en ny ordning. Republikken Guinea er logisk nok ikke opført blandt adressaterne for denne beslutning. Hvad angår de toldbestemmelser, der skal anvendes på indførslerne til Fællesskabet i året 1971 — i hvilket år de indførsler, som foreligger til pådømmelse hos den tyske dommer, fandt sted, — bestemmer associeringsoverenskomsten af 29. juli 1969 med de afrikanske stater samt Madagascars i artikel 2, stk. 1, at varer med oprindelse i de associerede lande ved import til Fællesskabet skal kunne indføres toldfrit.

I henhold til artikel 2 i Rådets beslutning af 29. september 1970 om associering af de nævnte oversøiske lande og territorier med Det europæiske økonomiske Fællesskab var varer med oprindelse i disse lande og territorier berettiget til den samme behandling.

Republikken Guinea hører ikke til de stater, som i henhold til associeringsoverenskomsten af 1969 er associeret med Fællesskabet, og er heller ikke — kunne

som uafhængig stat ikke være — adressat for Rådets associeringsbeslutning af 1970, som fastlægger Fællesskabets nugældende associeringsordning for de af medlemsstaterne afhængige oversøiske lande og territorier. Bl. a. under hensyn til, hvad der her er sagt, kommer man ikke uden om at konstatere, at republikken Guinea for så vidt angår dens eksport af varer til Fællesskabet i året 1970 befandt sig i en tredjeland-position.

Deraf må man drage den konklusion, at hverken den præferenceordning, som er hjemlet i associeringsoverenskomsten af 29. juli 1969 mellem Det europæiske økonomiske Fællesskab og de hermed associerede afrikanske stater og Madagascars, eller den præferenceordning, som ved rådsbeslutningen af 29. september 1970 er indrømmet de oversøiske lande og territorier af Fællesskabet i henhold til Traktatens artikel 131, kan komme varer, som har oprindelse i Guinea, og som i 1971 blev indført i Fællesskabet, til gode.

Dette resultat ville ikke ændres, hvis man gik ud fra, at den oprindelige associeringsordning, der gjaldt for Guinea, mens denne stat hørte til de oversøiske lande og territorier, stadig var gældende for forholdet til Fællesskabet; i dette tilfælde måtte man nemlig antage, at det oprindelige associeringsforhold enten som følge af bortfaldet af den kun midlertidigt gældende gennemførelseskonvention eller som følge af den beskrevne holdning hos den pågældende stat var stillet i bero, indtil der forelå en ny ordning, som imidlertid forudsætter en udtrykkelig stillingtagen i den henseende fra republikken Guineas side. Indtil da forbliver anvendelsen af associationsordningen under alle omstændigheder suspenderet. Også i dette tilfælde måtte man altså fastslå, at varer fra denne stat, som i 1971 indførtes i Fællesskabet, uden begrænsning var undergivet den fælles toldtarifs almindelige regler.

Jeg foreslår Domstolen at besvare spørgsmålet fra Finanzgericht Berlin på denne måde.